

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.336/2021/34. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2022. szeptember 28. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A pénzmosás bűntette miatt Terhelt1 és társai ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2021. szeptember 10. napján kihirdetett 14.B.783/2019/149. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt6 VI. r. vádlottal szemben kiszabott közérdekű munka tartamát 200 (kétszáz) órára mérsékli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS

[1] A Fővárosi Törvényszék 2021. szeptember 10. napján meghozott 14.B.783/2019/149. számú ítéletével Terhelt6 VI. r. vádlottat bűnösnek mondta ki pénzmosás előkészületének vétségében [Btk. 399. § (8) bekezdés]; és ezért őt 300 óra közérdekű munka büntetésre ítélte. Rendelkezett arról, hogy amennyiben Terhelt6 VI. r. vádlott a számára meghatározott munkát önhibájából nem végzi el, a közérdekű munkát vagy annak hátralévő részét szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Rendelkezett továbbá az eljárás során történt lefoglalásokról.

[2] Az ítéletet az ügyészség tudomásul vette, míg ellene a kihirdetésekor a vádlott annak céljának megjelölése nélkül, védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.781/2021/2. számú átiratában elsőként is utalt a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése értelmében arra, hogy a felülbírálat teljeskörű. Álláspontja szerint a törvényszék a hatályos perrendi szabályokat megtartotta, és megalapozott tényállást állapított meg. Egyedül a személyi részt tartotta kiegészítendőnek azzal, hogy a Fővárosi Főügyészség Kiemelt és Gazdasági Ügyek Osztálya G.1262//2019/44. számon, 2020. szeptember 22-én különösen nagy vagy azt meghaladó értékre elkövetett pénzmosás bűntette miatt, a Budapesti XVIII.-XIX. Kerületi Ügyészség B.XIX.3945/2019. számon 2021. július 8-án felfegyverkezve elkövetett garázdaság bűntette miatt emelt vádat Terhelt6tel szemben.

[4] Az ügy érdemében rámutatott arra, hogy jelen büntetőügyben a G.9236/2016/65. számú vádiratban az ügyészség tíz vádlottal szemben emelt vádat, és Terhelt6 VI. rendű vádlott kivételével mindegyik vádlott a jelenlétében megtartott tárgyalási napon bűnössége beismerésével lemondott a tárgyaláson való jogáról, a törvényszék - végzéssel elfogadta a beismerő nyilatkozatokat - vonatkozásukban 57. sorszámon ítéletet is hozott, mely 2019. november 15. napján jogerőre emelkedett. Ezzel az ítélettel összefüggésben annyi észrevételt tett, hogy annak 4. és 7. tényállási pontjában a törvényszék Terhelt6 VI. r. vádlott nevét és rendbeliségét annak ellenére feltüntette, hogy addig az időpontig a bíróság bizonyítási eljárást vele szemben nem folytatott.

[5] Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét teljesítettnek értékelte, bizonyíték-értékelő tevékenységével, annak során tett megállapításaival egyetértett, miként a bűnösségre vont következtetéssel is, a cselekmény jogi minősítését törvényesnek tartotta. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során helyesen vette számba a körülményeket és a vádlott-társak cselekvőségét tekintve a belső arányosságnak is megfelelő büntetést szabott ki a VI. r. vádlottal szemben. A járulékos kérdésekről való rendelkezéseket törvényesnek tartotta, emellett kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet rendelkező részének utolsó három bekezdése álláspontja szerint nem szükséges eleme az ítéletnek. Indítványozta mindezek alapján, hogy a törvényszék ítéletét – a személyi körülmények kiegészítése mellett – hagyja helyben.

[6] A védő írásban benyújtott fellebbezése indokolásában elsőként is a bizonyítékokkal foglalkozott, és hangsúlyozottan utalt arra, hogy a vádlott a terhére rótt bűncselekmény elkövetését nem ismerte el. Szerinte a bíróság által megállapított tényállás fikciókon feltételezéseken alapul, és abból még feltételezéssel sem lehet következtetni VI. rendű vádlott terhére rótt bűncselekményhez kapcsolódó vagy azzal összefüggésbe hozható magatartására. A tényleges elkövetők ugyanis rejtve maradtak, és kísérletet sem tett a nyomozó hatóság és az eljáró törvényszék sem arra, hogy kiderítse az igazságot. Különösen figyelemre méltónak találta azt, hogy VI. rendű vádlott gyakorlatilag ezen ügy vádlottjait nem ismerte, akivel bármikor találkozott, az rá terhelő vallomást nem tett. Az ügyben felmerülő cégek mind állami gazdasági társaságok vállaltok, a cég3, egyéb1ja, cég4, cég7, cég9, egyéb2, cég11. Szerinte nem feltételezhető, hogy VI. rendű vádlott rendelkezett olyan

kapcsolatokkal, hogy pontos információval rendelkezzen e gazdasági társaságok vállalatok pénzügyeiről, arról, hogy milyen összeggel ki tartozik kinek. Nem ismert, hogy a számlainformációk honnan, kitől jöhetnek, ki tudhatta a számlaszámokat elérhetőségeket, céges papírokat, bélyegzőket, elérhetőséget stb. A törvényszék által hivatkozott egybehangzó tanúvallomások is kizárólag ismeretlen elkövetőkre, ismeretlenül maradt telefonálókra vonatoztak. A VI. rendű vádlott személye nem köthető a vád tárgyává tett tevékenységhez, cselekménye nem hozható összefüggésbe a terhére rótt bűncselekmény egyetlen tényállási elemével sem, és soha senki nem állította azt, hogy a VI.r. vádlott tudott volna arról, hogy a számlákra mely büntetendő cselekmény útján érkeztek pénzek, és a pénzintézet vagy valamely munkatársának tevékeny közreműködése nélkül nem is érkezhettek volna pénz e számlákra, ez a banki szabályok alapján fogalmilag is kizárt. Álláspontja szerint ahhoz, hogy a vádirati tényállás megvalósulhasson, ténylegesen azoknak a szereplőknek a tevékeny cselekvő közreműködésére volt szükség, akiknek a személyét a nyomozó hatóság nem kísérelt meg felderíteni. Emellett a vádlott megítélése szerint nem beszélt rá senkit arra, különösen ismeretlenül maradt személyt nem, hogy nyissanak bankszámlát, és ennek adatait, illetve a már meglévő bankszámlájuk adatait adják át részére, valamint a számlákhoz rendelkezési jogot biztosítsanak részére. Utalt a banki szabályokra, melyek szerint, ha a számla tulajdonosa és a bankszámlaszám nem fedik egymást, a pénzintézet a tranzakciót visszautasítja. Álláspontja az volt tehát, hogy Terhelt6 bűnössége, az, hogy csalárd magatartásból származó pénz elrejtéséhez, illetve eredete elfedéséhez bankszámlákat biztosított, és ezzel a magatartásával a Btk. 11.§ (1) bekezdése szerinti előkészületi magatartást valósított volna meg, egyáltalán nem nyert bizonyítást

[7] Állította továbbá, hogy a vádlott személyi körülményei között szereplő vele szemben folyamatban lévő eljárásra történi hivatkozás nem fedi a valóságot, mert a vádlottnak nincs tudomása arról, hogy vele szemben eljárás folya a BRFK-n.

[8] Végezetül annak a vélekedésének is hangot adott, hogy a kiszabott büntetés sem a bűncselekmény tárgyi súlyához sem a társadalomra veszélyességéhez nem igazodik.

[9] Összességében elsődleges indítványa Terhelt6 VI. rendű vádlott felmentésére irányult, másodlagosan azt kérte, hogy az ítéltábla értékelje javára a jelentős az elévülési időt is meghaladó tartamú időmúlást, a büntetlen előéletét, hogy egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, valamint azt, hogy súlyos Covid fertőzőtséggel hosszú ideig kórházban lélegeztetőgépen küzdött az életéért, az egészsége nem állt helyre, utóhatásaként cukorbeteg lett, inzulinra szorul, és jelenleg is vírusfertőzéssel sürgősségi ellátást követően betegállományban van. Mindezek alapján a kiszabott közérdekű munkát eltúlzottnak minősítette, hangsúlyozva, hogy annak elvégzése a vádlott egészségi állapota miatt sem lehetséges.

[10] A másodfokú nyilvános ülésen a védő perbeszédében az írásbelivel mindenben egyező nyilatkozatot tett.

[11] A védelmi fellebbezések kizárólag enyhítést eredményezően alaposak.

[12] A bejelentett perorvoslatok tartalmára figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált.

[13] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályokat betartva folytatta le a bizonyítási eljárást, a Be. 163. § (2) és (3) bekezdésben rögzített tényállás tisztázási kötelezettségének eleget tett. Az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező, a Be. 608. § (1) és (2) bekezdésében foglalt abszolút, továbbá a Be. 609. § (1) és (2) bekezdése szerinti relatív eljárási szabálysértést az ítéltábla nem észlelt.

[14] Az eljárásban a vallomás-megtagadási jogával élő vádlott nyomozás során tett vallomását az elsőfokú bíróság ismertetés útján tárgyalás anyagává tette, csakúgy, mint a vádiratban ismertetni indítványozott tanúvallomásokat is. A Be. 531.§-a alapján ismertette az okiratokat és egyéb iratokat is.

[15] A másodfokú bíróság a vádlott személyi körülményeit (Be. 561. § (3) bekezdés b) pont) az ellene indult újabb büntetőeljárásokra vonatkozó adatokkal, és *a vádlott másodfokú eljárásban tett nyilatkozatára figyelemmel* az alábbiak szerint egészíti ki:

- *A vádlott....*

- A [4] bekezdésben írt büntetőeljárásban a vádlott ellen a Fővárosi Főügyészség Kiemelt és Gazdasági Ügyek Osztálya 2020. szeptember 22-én kelt G.1262//2019/44. számú vádiratával már vádat emelt, ezen túlmenően újabb eljárás is indult a vádlott ellen, melyben pedig a Budapesti XVIII.-XIX. Kerületi Ügyészség a 2021. július 8-án kelt B.XIX.3945/2019. számú vádiratával a 2019. szeptember 17-én felfegyverkezve elkövetett garázdaság büntette miatt emelt vádat.

[16] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiánytalan és pontos, nem tartalmaz téves ténybeli következtetéseket, egyszersmind az a vádlott tagadásával szemben a bizonyítékok okszerű értékelésén alapul, ezért a Be. 591. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[17] Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában írtak szerint teljesítette, megjelölte a rendelkezésre álló bizonyítékokat és részletes indokát adta, hogy a tényállás megállapításakor egyes bizonyítékokat milyen módon és okból vett figyelembe.

[18] A megtévesztett intézmények és a szolgáltató gazdasági társaságok tanúinak vallomása, valamint a feljelentések alapján teljesen aggálytalan tényként volt megállapítható a csalási cselekmények elkövetési módszere, az, hogy az alapcselekményt új számlaszám közlésével kívánták megvalósítani. A pénzügyi adatok és a tanúvallomások alapján az sem lehet kétséges, hogy ezeket az új számlákat olyan cégek nyitották, amelyek az egyes szolgáltatásokat igénybe vevőkkel semmilyen üzleti-gazdasági kapcsolatban nem álltak. Végül pedig ugyancsak a pénzügyi adatok alapján az is elvitathatatlan tény, hogy a cég1. és a cég5. ezen bankszámlaszámait felett Terhelt6 VI.r. vádlottnak önálló rendelkezési joga állt fenn. A cég8 bankszámlája esetében az elsőfokú bíróság Terhelt7 VII.r. elítélte önmagát és társát is terhelő vallomása, valamint a cég bankszámlanyitása körülményeinek együttes értékelésével – helyesen – állapította meg azt, hogy a VI.r. vádlottnak e cég bankszámlájához is hozzáférése volt netbanki adatok ismerete által.

[19] Minthogy a vádlott a bűncselekmény elkövetésének pusztán tagadásán túl semmilyen érdemi védekezést nem terjesztett elő, az elsőfokú bíróság az ekként rendelkezésre álló tényekből kiindulva további ténybeli következtetésekkel állapította meg a vádlott elkövetéskori tudattartalmát. Szemben a védői érveléssel, az ilyen jellegű bizonyíték-értékelés törvényes és szokványos, különösen a hasonló tárgyú eljárásokban. Nem szükséges sem az alapcselekmény elkövetőinek ismertetése, sem az egyes elkövetők konkrét megállapodásának, találkozásának, egyéb részleteknek ismerete ahhoz, hogy a bíróság a logikai műveleteket elvégezze, és az ún. „szekunder tényekre” következtetéseket vonjon le. Nyilvánvaló, hogy az ilyen mérlegelés akkor vezethet a terhelt felelősségét megalapozó tényálláshoz, ha az elsődleges tényekből logikusan csak és kizárólag a bűnös (jogellenes) szándék, tudattartalom következik.

[20] Ennél az elsődleges lényegi adat volt, hogy Terhelt6 VI.r. vádlott, mint magánszemély semmilyen érvényes jogviszonnyal nem rendelkezett a fenti cégekben: nem volt tagjuk, vezető tisztségviselőjük vagy tulajdonosuk. Emiatt, és a banknál bejegyzett bankszámla feletti rendelkezési jogosultság tényéből, továbbá Terhelt7 vallomásából egyértelműen következik, hogy a vádlott sehogyan másképpen nem juthatott a bankszámlák adataihoz, és az azok feletti rendelkezési joghoz, csak úgy, ha az érintettek ehhez hozzájárultak – vagyis velük ebben megállapodott. A megállapodás részleteinek, időpontjának semmilyen jelentősége nincs.

[21] Az is tény, hogy e cégek bankszámla adatai az alapcselekményt elkövetők birtokába jutott, hiszen azokat használták fel a megtévesztés során.

[22] A bankszámlák rendelkezésre bocsátása és nyitása után rövid idővel azokat csalási cselekmény elkövetése során használták fel ismeretlenül maradt elkövetők.

[23] A cégek érintettjeinek (Terhelt5 V.r. elítéltek, a cég5. ügyvezetőjének és Terhelt7 VII.r. elítéltek) – az általános emberi élettapasztalatok alapján – fel kellett azt

ismernie, hogy legális célból nem kerülhetett sor arra, hogy egy idegen személy őket bankszámlanyitásra, illetve a cégük bankszámlájához való hozzáférésre kérje, tudniuk kellett, hogy a számlákra nem legális forrásból átutalások érkezhettek, és mivel ezeknek az utalásoknak – tényleges gazdasági kapcsolat hiányában – nem lehetett a cég a végső címzettje, így nyilvánvalóan az átutalt összegeknek utána további műveletek útján más számlákra kellett volna átkerülniük. Mindezt egyéb iránt az ügy korábbi vádlottjai – az V.r. és VII.r. elítélt – váddal egyező beismerő nyilatkozataikkal nem is tették vitássá.

[24] Ezeket együttesen értékelve megint csak kétségtelen, hogy az adott körülmények között – vagyis, mert a VI.r. vádlottnak semmilyen legális köze nem volt az adott cégekhez, ennek ellenére hozzáférhetett a bankszámláikhoz, amelyekre a csalási cselekményekből várt összegek érkeztek volna – a vádlottnak pontosan tisztában kellett lennie a bankszámlák nyitásának, illetve rendelkezésére bocsátásának céljával, egész egyszerűen semmilyen más okból nem kérhette meg a cég1., a cég5. cég8 érintettjeit erre, csakis azért, hogy ezen vagyon elleni bűncselekményekből származó összegekhez maga férjen hozzá.

[25] A törvényszék tehát helyesen következtetett a vádlott cselekvőségének mibenlétére, és indokai is helyesek és meggyőzőek, a másodfokú bíróság – az esetleges félreértések elkerülése érdekében – a [49] bekezdésben írtakat tartja helyesbítendőnek az alábbiak miatt:

[26] Jóllehet, az alapcselekmény elkövetői a „VI.r. vádlotton keresztül” ismerhették meg a szükséges banki adatokat, lényeges, hogy arra vonatkozóan, miszerint a VI.r. vádlott cselekménye közvetlenül az alapcselekmények elkövetőihez kapcsolódott volna, nem merültek fel kétséget kizáró bizonyítékok: ez volt az elhatárolási alap ahhoz, hogy ellene nem csalás kísérlete, hanem csak pénzmosás előkészületének vétsége miatt emelt vádat az ügyészség. Ha ugyanis a vádlott a csalások elkövetőinek felkérésére közvetítőként járt volna el, akkor ezzel – tekintve, hogy a bankszámlaszámok a megtévesztés lényegi eszközei voltak – a csaláshoz nyújtott volna bűnsegélyt. A jelen esetben azonban nem vált ismertté az alapcselekmények elkövetői köre, így az, hogy „a vádlotton keresztül ismerték meg a bankszámla adatokat”, legfeljebb annyit takarhat, hogy a vádlott olyan személy megbízása alapján tevékenykedett, aki közvetlen kapcsolatban állt az elkövetőkkel. Minthogy arra nem állt rendelkezésre kétséget kizáró bizonyíték, hogy az alapcselekmény elkövetőivel közvetlenül megállapodott volna, az azonban már nem lehet kétséges, hogy tisztában kellett lennie azzal, hogy a cselekménye bűnös pénzek eredetének leplezését szolgálja, a pénzmosás aggálytalanul a terhére írható.

[27] Az elsőfokú bíróság törvényes és a logika szabályainak is megfelelő mérlegelésének eredményeképpen tett megállapításait a másodfokú bíróság tehát a fenti pontosítással maradéktalanul osztotta, s minthogy a vádlott védekezésének elfogadásán keresztül a felmentését célzó védelmi perorvoslatok éppen ezt a mérlegelő tevékenységet támadják, az a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

[28] Az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett Terhelt6 VI.r. vádlott bűnösségére, és a cselekménye jogi minősítése – a Btk. 2.§-a alapján az elbíráláskori jogszabály alkalmazásának helyes magyarázata mellett - is törvényes, az összhangban áll a hasonló tárgyú ügyekben kialakult gyakorlattal, jogi indokai alapvetően igazodnak az Európa Tanács pénzmosásról, a bűncselekményből származó jövedelmek felkutatásáról, lefoglalásáról és elkobzásáról, valamint a terrorizmus finanszírozásáról szóló Varsóban 2005. május 16-án kelt Egyezménye kihirdetéséről szóló 2008. évi LXIII. törvényhez („Varsói Egyezmény”) is.

[29] Helyesen vetette el a védelem azon hivatkozását, miszerint a pénzmosás előkészülete bűncselekményben való bűnösség megállapítását az alaphűncselekmény felderítetlensége akadályozza.

[30] A pénzmosás miatt indult büntetőügyekben (a Varsói Egyezmény iránymutatásait is figyelembe véve) a terhelték büntetőjogi felelősségének megállapításához – az előcselekménynek a tekintetében – legfeljebb olyan szintű bizonyosság szükséges, mint amit az ítélezési gyakorlat például korábban a hasonló jellegű – mára már szintén a pénzmosás törvényi tényállását képező – orgazdaság miatt indult büntetőügyekben kialakított. A bizonyosságnak ez a szintje nem tekinthető teljes mértékben kétséget kizárónak, sokkal inkább csak „észszerű kétséget kizárónak”, amely esetben a bizonyosság szinte csupán a terhelő bizonyítékok egyszerű túlsúlyában mutatkozik meg, olyanként, mint amikor az adott tény megállapíthatóságával szemben észszerű kétség nem fogalmazható meg.

[31] A pénzmosás törvényi tényállása feltételezi egy büntetendő alapcselekménynek, azaz előcselekménynek a meglétét, de az adott terhelt bűnössége a pénzmosás különböző alakzataiban akkor is ugyanúgy megállapítható, ha egyébként az előcselekménnyel összefűggésben nem történt jogerős elítélés, sőt akkor is, ha tekintetében még vádemelésre sem került sor. Ebből következően az előcselekmény elkövetőinek a pénzmosás miatt indult büntetőügyben értelemszerűen nem kell terheltként sem szerepelniük.

[32] Az elsőfokú bíróság által helyesen értékelt és mérlegelt bizonyítékok alapján a vádlott tudta, hogy legális célból nem kerülhetett a tőle teljesen idegen cégek bankszámláinak adatainak, és a felettük való rendelkezési jognak a birtokába, és azt is tudnia kellett, hogy azokra nem legális forrásból átutalások fognak érkezni, azonban a vádlott cselekménye előkészületi szakban rekedt, figyelemmel arra, hogy az utalások végűl – rajta kívül álló okból, a sértettek utalás előtti ellenőrzésének köszönhetően – nem érkeztek be a bankszámlákra, így azok eltulajdonítására nem kerülhetett sor.

[33] Minderre figyelemmel azonban nem helyes az [55] és [56] bekezdésekben írt érvelés, mert az gyakorlatilag a csaláshoz nyűjtott bűnsegélyt indokolja akkor, mikor a bűnös eredetű pénzek átutalásának elősegítését taglalja. A jelen esetben ez nem volt megállapítható, és nem is ez képezte a vád tárgyát. Az előkészűlet nem ebben, hanem ott érhető tetten – az egyébként irányadó tényállás szerint is -, hogy a vádlott a bankszámla-tulajdonosokkal

megállapodott azok bűnös eredetű pénzek fogadása céljából történő rendelkezésre bocsátásáról. Az előkészület tehát a pénzmosáshoz, nem pedig a csaláshoz kapcsolódik.

[34] A Btk. 399. § hatályos (8) bekezdése szerint, aki pénzmosásra irányuló előkészületet követ el, vétség miatt egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

[35] A pénzmosás előkészülete a jogszabályváltozást követően is változatlanul büntetendő cselekménynek minősül, a különbség ugyanakkor abban nyilvánul meg, hogy a korábbi „elkövetésben való megállapodás” helyett a törvény az egyéb előkészületi magatartásokra is kiterjeszti már a büntetendőséget. Az előkészület valamennyi alapesetre nézve megvalósulhat.

[36] A bíróság a Btk. 2. § (2) bekezdése alapján az elbíráláskor hatályban lévő szabályt alkalmazta, figyelemmel arra, hogy az jelenleg az elkövetéskor hatályban voltához képest kedvezőbb, ugyanis már nem két évig, hanem csak egy évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni.

[37] A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság teljes mértékben feltárta. Bár a védő hivatkozott a vádlott különböző betegségeire, ezt még csak nem is valószínűsítették, ezért ilyen enyhítő tényezőt a vádlott javára értékelni nem lehetett, nem lehetett azonban figyelmen kívül hagyni azt, hogy az elsőfokú ítélet kihirdetése óta egy éves időmúlás következett be, mely a vádlottnak nem róható fel.

[38] Így – jóllehet, az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket messzemenően súlyuknak, valamint a büntetéskiszabási céloknak megfelelően, a belső arányosság követelményét is szem előtt tartva értékelte akkor, mikor a vádlottal szemben közérdekű munka büntetést szabott ki – annak mértékét a másodfokú bíróságnak mindenképpen mérsékelni volt szükséges, azt 200 órában meghatározva.

[39] Az önkéntes teljesítés elmulasztása esetén alkalmazandó jogkövetkezményekre történő figyelmeztetés is törvényes volt.

[40] A törvényszék járulékos kérdésekkel kapcsolatos rendelkezései is maradéktalanul megfelelnek a jogszabályoknak. Bár - az ügyészi átirat alapján – igaz, hogy az elsőfokú ítélet rendelkező részének a jogorvoslatra vonatkozó törvényi rendelkezéseinek ismertetése a szükségesnél részletesebb, de az törvénysértés hiányában másodfokú bíróság által mellőzést nem igényelt.

[41] Végül megjegyzendő, hogy bár az ügyészség azon észrevétele, hogy az ügyben a többi vádlottal szemben hozott 57. sorszámú jogerős ítéleti tényállásban Terhelt6 VI. r.

vádolt nevének és rendbeliségének szerepeltetése ítéletszerkesztési hiba, helytálló ugyan, de ezt a jelen ítélet felülbírálata kapcsán már nem lehetett korrigálni.

[42] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb helyes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2022. szeptember 28.

dr. Borbás Virág Bernadett s.k.

dr. Raczkó Katalin s.k.

dr. Csermák János s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 14.B.783/2019/149. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.336/2021/34. számú végzése folytán 2022. szeptember 28. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2022. szeptember 28.

dr. Borbás Virág Bernadett s.k.

a tanács elnöke